

Súd: Správny súd v Košiciach
Spisová značka: KE-6S/81/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7022200448
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 06. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ing. Lenka Figulová
ECLI: ECLI:SK:SpSKE:2025:7022200448.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Správny súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ing. Lenky Figulovej a členov senátu Mgr. Michala Magura a JUDr. Radovana Turčika, v právnej veci žalobcu: A. A. A., nar. XX. XXXXXXX XXXX, bytom B. X, XXX XX C., právne zast. Advokátska kancelária Bauer s.r.o., so sídlom Štúrova 19, 040 01 Košice - mestská časť Staré Mesto, IČO: 47 254 874 proti žalovanému: generálny riaditeľ Zboru väzenskej a justičnej stráže, so sídlom Šagátova 1, 821 08 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného GR ZVJS-03607/14-2022 zo dňa 16. júna 2022 takto

rozhodol:

- I. Správnu žalobu **z a m i e t a**.
- II. Návrh žalobcu na prerušenie konania **z a m i e t a**.
- III. Účastníkom konania právo na náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

I.
Priebeh administratívneho konania

1. Riaditeľ Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Košice - Šaca personálnym rozkazom číslo 117 zo dňa 01. apríla 2022 (ďalej aj „personálny rozkaz“) podľa § 192 ods. 1 písm. f) zákona č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v platnom a účinnom znení (ďalej aj „zákon o štátnej službe“) rozhodol o prepustení žalobcu ako príslušníka Zboru väzenskej a justičnej stráže zo služobného pomeru v štátnej službe z dôvodu, že žalobca bol rozsudkom Špecializovaného trestného súdu Pezinok, pracovisko Banská Bystrica sp. zn. BB - 3T 13/2019 zo dňa 10. marca 2020, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 11. januára 2022 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 To 5/2020 zo dňa 11. januára 2022 právoplatne odsúdený za spáchanie pokračovacieho prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) zákona č. 300/2005 Z.z. Trestného zákona v platnom a účinnom znení (ďalej aj „Trestný zákon“) a pokračovacieho zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona v jednočinnom súbehu s pokračovacím prečinom zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona (ďalej aj „odsudzujúci rozsudok“). Služobný pomer skončil dňom doručenia tohto rozhodnutia žalobcovi dňa 05. apríla 2022.

2. Proti personálnemu rozkazu podal žalobca odvolanie zo dňa 20. apríla 2022, v ktorom uviedol, že napadnutý personálny rozkaz a konanie, ktoré mu predchádzalo, považuje v celom rozsahu za nezákonné, zmaťochné, svojvoľné a arbitrárne, pričom došlo k porušeniu jeho práv a oprávnených záujmov. Zároveň uviedol, že sa cíti nespravodlivo a nezákonne odsúdený, bolo porušené jeho právo na

inú právnu ochranu zaručené mu v článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky z dôvodu zmätočnosti a nepreskúmateľnosti odôvodnenia personálneho rozkazu. Pre konanie nebola určená spisová značka, resp. číslo konania a bolo mu odopreté právo vyjadriť sa k vykonávaným dôkazom pred vydaním personálneho rozkazu tak, ako to zaručuje článok 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

3. O odvolaní žalobcu rozhodol žalovaný rozhodnutím č. GR ZVJS-03607/14-2022 zo dňa 16. júna 2022 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“) tak, že odvolanie žalobcu zamietol a personálny rozkaz potvrdil. Žalovaný v odôvodnení uviedol, že napadnuté rozhodnutie bolo vydané v subjektívnej lehote šiestich mesiacov vyplývajúcej z § 192 ods. 5 zákona o štátnej službe, nakoľko odsudzujúci rozsudok bol ústavu Košice - Šaca doručený dňa 01. apríla 2022, personálny rozkaz bol vydaný ešte toho istého dňa a dňa 05. apríla 2022 bol doručený žalobcovi. Vydanie odsudzujúceho rozsudku zakladalo povinnosť riaditeľa ústavu Košice - Šaca rozhodnúť o prepustení žalobcu zo služobného pomeru. Podľa názoru žalovaného postup riaditeľa ústavu Košice - Šaca bol preto plne v súlade so zákonom o štátnej službe, ako aj s internými predpismi zboru a to § 21 ods. 1 písm. a) a ods. 2 Rozkazu generálneho riaditeľa č. 12/2017 a § 1 ods. 2, § 2 písm. c) a § 5 ods. 1 písm. ae) Rozkazu ministra spravodlivosti č. 19/2014. Osobný názor žalobcu, týkajúci sa jeho právoplatného odsúdenia, podľa ktorého sa cíti nespravodlivo a nezákonne súdený, nie je pre rozhodnutie v tejto veci rozhodujúci, nakoľko zákon o štátnej službe presne stanovuje podmienky ukončenia služobného pomeru, jednou z ktorých je aj skutočnosť, ktorá nastala v prípade žalobcu. Irelevantným je aj argument žalobcu, že personálny rozkaz je s poukazom na článok 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky zmätočný a nepreskúmateľný, dôvod v personálnom rozkaze bol vyjadrený zreteľne, s odvolávkou na konkrétne ustanovenie zákona, bez akéhokoľvek zavádzania, zmätočnosti alebo nepreskúmateľnosti. Pokiaľ žalobca namietal, že mu bolo odopreté právo vyjadriť sa vykonávaným dôkazom, žalovaný poukázal na to, že žalobca bol zo služobného pomeru prepustený podľa ustanovenia § 192 ods. 1 písm. f) zákona o štátnej službe, nie podľa písmena e), teda nedošlo k porušeniu zákona ani upretiu práv žalobcu. V ďalšom žalovaný poukázal na článok 13 ods. 2 v spojení s článkom 35 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, v zmysle ktorých medze základných práv a slobôd možno upraviť za podmienok ustanovených ústavou len zákonom, pričom zákon môže ustanoviť podmienky a obmedzenia výkonu určitých povolání alebo činností, čo platí aj pre prípad žalobcu, kedy v zmysle § 14 ods. 1 písm. a) zákona o štátnej službe policajtom môže byť štátny občan Slovenskej republiky starší ako 21 rokov..., ktorý o prijatie písomne požiada a je bezúhonný. Za bezúhonného sa pritom v zmysle § 14 ods. 2 zákona o štátnej službe nepovažuje občan, ktorý bol právoplatne odsúdený za úmyselný trestný čin alebo bol právoplatne odsúdený na nepodmienečný trest odňatia slobody. Keďže bezúhonnosť je nevyhnutnou podmienkou nielen vzniku, ale aj trvania služobného pomeru, príslušník je povinný v súlade s § 14 ods. 5 zákona o štátnej službe túto podmienku spĺňať po celý čas trvania služobného pomeru.

II.

Konanie pred správnym súdom

4. Žalobca podal proti napadnutému rozhodnutiu žalovaného správnu žalobu podľa § 177 a nasl. zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok v platnom a účinnom znení (ďalej aj „SSP“) doručení na Krajský súd v Košiciach dňa 23. augusta 2022 (s podaním na poštovú prepravu dňa 22. augusta 2022) ako v tom čase vecne a miestne príslušný správny súd, v ktorej navrhoval, aby správny súd rozhodnutie žalovaného ako aj personálny rozkaz zrušil a vec vrátil riaditeľovi Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Košice - Šaca na ďalšie konanie. Žalobca zároveň žiadal priznať plnú náhradu trov konania.

5. Žalobca v podanej žalobe namietal nasledovné:

- napadnuté rozhodnutie ako aj personálny rozkaz vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia veci,
- napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov, pretože zákonným spôsobom nezodpovedal odvolacie námietky žalobcu,
- zistenie skutkového stavu z dôvodu nezákonnosti dôkazov je nedostatočné a zistený skutkový stav je v rozpore s administratívnym spisom a nemá v ňom oporu, nakoľko odôvodnenie vychádza z nezákonne, výlučne z trestného konania do administratívnych konaní zabezpečených dôkazov, pričom neboli vykonané žalobcom navrhované dôkazy, ani zabezpečené žiadne dôkazy v prospech žalobcu, preto podľa názoru žalobcu nemožno zákone posúdiť, či sa skutky, na základe, ktorých bol prepustený zo služobného pomeru, stali alebo nestali, a ak sa stali, či sa skutočne stali tak, ako je uvedené v personálnom rozkaze a napadnutom rozhodnutí,
- žalobcovi nebolo pred vydaním napadnutých rozhodnutí umožnené vyjadriť sa,

- bolo porušené právo žalobcu na inú právnu ochranu (čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky) a na spravodlivý proces (čl. 6 ods. 1 a čl. 8 Dohovoru o ochrane základných ľudských práv a slobôd) z dôvodu, že napadnuté rozhodnutie a personálny rozkaz vychádzajú z nezákonných dôkazov. Z uvedených dôvodov žalobca považoval napadnuté rozhodnutie ako aj personálny rozkaz za svojvoľné, arbitrárne, nezákonné, nezrozumiteľné a zmätočné.

6. Žalobca navrhol v konaní výsluch D. E. F. G..

7. Žalovaný sa k žalobe vyjadril podaním zo dňa 11. októbra 2022, v ktorom uviedol, že podľa jeho názoru nedošlo k porušeniu subjektívnych práv žalobcu. Opätovne poukázal na skutočnosť, že personálny rozkaz bol vydaný podľa § 192 ods. 1 písm. f) zákona o štátnej službe a nie písm. e), z toho dôvodu nebola daná povinnosť dať policajtovi možnosť vyjadriť sa k návrhu na prepustenie zo služobného pomeru. Pokiaľ žalobca namietal nezákonnosť dôkazov, v tejto súvislosti žalovaný uviedol, že zákon o štátnej službe v ustanovení § 192 ods. 1 písm. f) ustanovuje, že policajt sa prepustí zo služobného pomeru, ak bol právoplatne odsúdený pre úmyselný trestný čin a podkladom pre takéto rozhodnutie je právoplatné odsudzujúce rozhodnutie súdu, pričom do právoplatného rozhodnutia o skutku v trestnom konaní platí na policajta prezumpcia neviny. Uvedený postup bol v prípade žalobcu dodržaný. Pokiaľ žalobca poukazoval na článok 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, podľa názoru žalovaného ide len o odvádzanie pozornosti od podstaty celého konania, a teda od právoplatného odsudzujúceho rozsudku pre úmyselný trestný čin. Žalobca nebol v žiadnej fáze konania uvedený do právnej neistoty a personálny rozkaz bol vypracovaný a doručený žalobcovi bezodkladne po tom, ako bol Ústavu Košice - Šaca doručený odsudzujúci rozsudok. Konanie prebiehalo po celý čas transparentne, jasne, dodržiavajúc pritom všetky relevantné právne predpisy a interné predpisy zboru. K námietke, že administratívne konanie nemalo spisovú značku žalovaný poukázal na to, že po doručení odsudzujúceho rozsudku nadriadený žalobcu spracoval návrh na jeho prepustenie zo služobného pomeru, čím sa začalo konanie o prepustení žalobcu zo služobného pomeru so spisovou značkou UVTOS-00158-5/23-SA-2022 uvedenou na tlačive. Personálne pracovisko následne na základe pokynu nadriadeného vyhotovilo personálny rozkaz s vyznačeným poradovým číslom, v prípade žalobcu Personálny rozkaz č. 117. K námietke žalobcu o nezákonne získaných dôkazoch z trestného konania žalovaný uviedol, že vychádzajúc z relevantného ustanovenia zákona o štátnej službe, ktoré explicitne ustanovuje ako podmienku skončenia služobného pomeru právoplatné odsúdenie pre úmyselný trestný čin je logické, že podkladom pre naplnenie tejto zákonnej podmienky a zároveň dôkazom môže byť iba právoplatné rozhodnutie súdu. V tejto súvislosti poukázal aj na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. Sžo- NS 53/03 zo dňa 18. novembra 2003 a rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 SŽ 1/04 zo dňa 24. septembra 2004. Osobný názor žalobcu na jeho právoplatné odsúdenie ho neopravňuje k tomu, aby právoplatné rozhodnutie súdu v trestnom konaní nazýval nezákonným dôkazom. Zároveň námietka žalobcu, že nie je možné zákone posúdiť, či sa skutky, na základe ktorých bol prepustený zo služobného pomeru stali alebo nestali je irelevantná a nemôže byť predmetom tohto konania.

8. Žalovaný nariadenie pojednávania nežiadal.

9. V replike zo dňa 30. novembra 2022 žalobca uviedol, že bolo podané dovolanie na Najvyšší súd Slovenskej republiky, ktorým sa žalobca domáha zrušenia odsudzujúceho rozsudku, zároveň navrhol rozhodnúť o prerušení konania.

10. Žalovaný v duplike zo dňa 23. decembra 2022 zotrval na svojich doterajších tvrdeniach, vzal na vedomie návrh na prerušenie konania a nové skutočnosti neuviedol.

11. Správny súd vo veci nariadil pojednávanie na deň 26. júna 2025, ktorého sa právny zástupca ako ani žalobca nezúčastnili, ospravedlnenie doručené správne mu súdu dňa 25. júna 2025 súd neakceptoval, nakoľko k určaniu termínov úkonov v trestných veciach, na ktoré sa právny zástupca žalobcu odvolával, došlo až po tom, čo bolo právne mu zástupcovi žalobcu doručené predvolanie v tejto veci a žalobca žiaden dôvod odročenia pojednávania neuviedol. Zástupkyňa žalovaného zotrvala na doterajších vyjadreniach z dôvodu, že boli splnené zákonné podmienky pre vydanie napadnutých rozhodnutí.

III.

Aplikované ustanovenia právnych predpisov

12. Podľa § 192 ods. 1 zákona o štátnej službe, policajt sa prepustí zo služobného pomeru, ak
- a) pre neho v dôsledku zníženia početných stavov Policajného zboru schválených vládou nie je iné služobné zaradenie,
 - b) podľa rozhodnutia lekárskej komisie stratil dlhodobu zo zdravotných dôvodov spôsobilosť vykonávať akúkoľvek funkciu v D. H. alebo spôsobilosť vykonávať doterajšiu funkciu a nemožno ho previesť ani preložiť na inú funkciu v štátnej službe, ktorej výkon by nebol na ujmu jeho zdravia,
 - c) podľa posudku služobného klinického psychológa nie je duševne spôsobilý na výkon štátnej služby,
 - d) bol pri služobnom hodnotení hodnotený ako nespôsobilý vykonávať akúkoľvek funkciu v štátnej službe,
 - e) porušil služobnú prísahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby,
 - f) bol právoplatne odsúdený pre úmyselný trestný čin alebo pre trestný čin na nepodmienečný trest odňatia slobody,
 - g) stratil štátne občianstvo Slovenskej republiky alebo nemá trvalý pobyt na území Slovenskej republiky,
 - h) zrušené od 1.5.2004.
13. Podľa § 192 ods. 5 zákona o štátnej službe, o prepustení policajta z dôvodov uvedených v odseku 1 písm. d) až g) možno rozhodnúť len do šiestich mesiacov odo dňa, keď nadriadený zistil dôvod prepustenia, najneskôr však do jedného roka odo dňa, keď tento dôvod vznikol; v týchto lehotách sa musí rozhodnutie o prepustení policajtovi aj doručiť.
14. Podľa § 193 ods. 1 zákona o štátnej službe, návrh na prepustenie policajta zo služobného pomeru spracováva spravidla jeho bezprostredne nadriadený na predpísanom tlačive a predkladá ho bezodkladne služobným postupom na ďalšie opatrenie nadriadenému, ktorý je oprávnený rozhodnúť o prepustení policajta zo služobného pomeru.
15. Podľa § 193 ods. 2 zákona o štátnej službe, policajtovi musí byť daná možnosť vyjadriť sa k návrhu na prepustenie zo služobného pomeru z dôvodu uvedeného v § 192 ods. 1 písm. e), navrhovať dôkazy a obhajovať sa.
16. Podľa § 194 ods. 1 zákona o štátnej službe, rozhodnutie o prepustení sa musí vyhotoviť písomne a musí byť v ňom uvedený dôvod prepustenia so skutočnosťami, ktoré ho zakladajú, inak je neplatné; pri prepustení z dôvodov uvedených v § 192 ods. 1 písm. b) a c) sa v odôvodnení rozhodnutia o prepustení uvedú len závery rozhodnutia lekárskej komisie alebo závery posudku služobného klinického psychológa.
17. Podľa § 194 ods. 2 zákona o štátnej službe, pri prepustení sa skončí služobný pomer uplynutím dvoch kalendárnych mesiacov, ak sa nadriadený a policajt nedohodnú inak. Lehota pre skončenie služobného pomeru začína plynúť prvým dňom kalendárneho mesiaca nasledujúceho po dni doručenia rozhodnutia o prepustení.
18. Podľa § 194 ods. 3 zákona o štátnej službe, ak bol policajt prepustený z dôvodov uvedených v § 192 ods. 1 písm. c) až g), možno skončiť služobný pomer dňom doručenia rozhodnutia o prepustení.
19. Podľa § 238 ods. 1 zákona o štátnej službe, za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi.
20. Podľa § 238 ods. 2 zákona o štátnej službe, dôkazom sú najmä výpovede, vyjadrenia osôb vrátane účastníkov konania, odborné posudky, znalecké posudky, správy, vyjadrenia a potvrdenia orgánov a organizácií, listiny, veci a obhliadka.
21. Podľa § 238 ods. 3 zákona o štátnej službe, účastník konania je oprávnený navrhovať na podporu svojich tvrdení dôkazy.
22. Podľa § 238 ods. 4 zákona o štátnej službe, oprávnený orgán hodnotí dôkazy podľa vlastnej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti.

23. Podľa § 238a zákona o štátnej službe, ak sa v konaní vyskytne otázka, o ktorej už bolo právoplatne rozhodnuté, je oprávnený orgán takýmto rozhodnutím viazaný.

24. Podľa § 247a zákona o štátnej službe, na konanie podľa tohto zákona sa nevzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní⁵²⁾ okrem výkonu rozhodnutia.

52) Zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok).

25. Podľa § 3 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v platnom a účinnom znení (ďalej aj „správny poriadok“), správne orgány sú povinné postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka, a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia, a uplatniť svoje návrhy. Účastníkom konania, zúčastneným osobám a iným osobám, ktorých sa konanie týka, musia správne orgány poskytovať pomoc a poučenia, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpeľi v konaní ujmu.

26. Podľa čl. 50 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, len súd rozhoduje o vine a treste za trestné činy.

IV.

Právne posúdenie vecí správnym súdom

27. Správny súd v Košiciach (ďalej aj „správny súd“) je počnúc 01. júnom 2023 súdom konajúcim v správnych veciach, na ktorý v tomto rozsahu prešiel výkon súdnictva z Krajského súdu v Košiciach a Krajského súdu v Prešove (v zmysle § 7a zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov v spojení s § 1, 3 zákona č. 151/2022 Z. z. o zriadení správnych súdov a o zmene a doplnení niektorých zákonov). Prejednávaná vec bola pôvodne vedená na Krajskom súde v Košiciach a bola jej pridelená sp. zn. 6S/81/2022. Od 01. júna 2023 je na konanie v tejto veci príslušný Správny súd v Košiciach, vec bola náhodným výberom pridelená senátu 3S a je vedená pod sp. zn. KE-6S/81/2022.

28. Správny súd ako súd vecne a miestne príslušný (§ 10 v spojení s § 13 ods. 1 SSP) preskúmal napadnuté rozhodnutie žalovaného v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe (§ 134 ods. 1 SSP) a dospel k záveru, že žaloba je nedôvodná, preto ju postupujúc podľa § 190 SSP zamietol.

29. Predmetom súdneho prieskumu bolo rozhodnutie žalovaného č. GR ZVJS-03607/14-2022 zo dňa 16. júna 2022, ktorým nevyhovel odvolaniu žalobcu a potvrdil personálny rozkaz riaditeľa Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Košice - Šaca číslo 117 zo dňa 01. apríla 2022, ktorým tento v zmysle § 192 ods. 1 písm. f) zákona o štátnej službe rozhodol o prepustení žalobcu ako príslušníka Zboru väzenskej a justičnej stráže zo služobného pomeru v štátnej službe.

30. Podstata žalobných námietok žalobcu spočívala v nedostatočnom zistení skutkového stavu resp. rozpore skutkového stavu, ktorý vzali orgány verejnej správy za základ svojich rozhodnutí s administratívnym spisom, nakoľko tieto vychádzali z dôkazov získaných výlučne z trestného konania, ktoré považuje žalobca za nezákonné. Správny súd v tejto súvislosti uvádza, že je pravdou, že hlavný a v zásade aj jediný poklad pre vydanie personálneho rozkazu a následne aj napadnutého rozhodnutia predstavoval odsudzujúci rozsudok. V tejto súvislosti je však potrebné vziať na zreteľ, že zákonným dôvodom pre prepustenie policajta zo služobného pomeru v zmysle § 192 ods. 1 písm. f) zákona o štátnej službe, na základe ktorého došlo aj k prepusteniu žalobcu v tu súdenej veci, je skutočnosť, že bol právoplatne odsúdený pre úmyselný trestný čin alebo pre trestný čin na nepodmienečný trest odňatia slobody. V spojení s čl. 50 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, v zmysle ktorého len súd rozhoduje o vine a treste za trestné činy, je možné dospieť k záveru, že jedine súd v trestnom konaní bol oprávnený rozhodnúť o právoplatnom odsúdení policajta pre úmyselný trestný čin alebo pre trestný čin na nepodmienečný trest odňatia slobody, ako to za podmienku prepustenia stanovuje § 192 ods. 1 písm. f) zákona o štátnej službe, preto takýto dôkaz možno považovať za zákonný a zároveň dostatočný, riadne preukazujúci splnenie uvedenej zákonnej podmienky. Uvedené jednoznačne vyplýva aj zo znenia § 238a zákona o štátnej službe, v zmysle ktorého, ak sa v konaní vyskytne otázka, o ktorej už bolo právoplatne rozhodnuté, je oprávnený orgán takýmto rozhodnutím viazaný. Záver o dostatočnosti odsudzujúceho rozsudku ako jediného dôkazu pre vydanie rozhodnutia o prepustení žalobcu zo štátnej

služby odôvodňuje aj skutočnosť, že pokiaľ sa preukáže splnenie podmienky podľa § 192 ods. 1 písm. f) zákona o štátnej službe, prepustenie policajta zo štátnej služby je obligatónym postupom, bez možnosti akejkoľvek moderácie prijatých dôsledkov, preto podľa názoru správneho súdu ani zákon o štátnej službe nedáva priestor na dokazovanie akýchkoľvek iných skutočností podstatných pre vydanie rozhodnutia, ako samotné naplnenie podmienky podľa § 192 ods. 1 písm. f) zákona o štátnej službe.

31. Pokiaľ žalobca namietal, že bez relevantných dôkazov nebolo možné zákone posúdiť, či sa skutky, na základe, ktorých bol prepustený zo služobného pomeru, stali alebo nestali, a ak sa stali, či sa skutočne stali tak, ako je uvedené v personálnom rozkaze a napadnutom rozhodnutí správny súd nad rámec vyššie uvedeného uvádza, že rozsah súdneho prieskumu v prejednávanej veci je limitovaný skutočnosťou, že správne súdy nie sú skutkovým súdmi, ale posudzujú len právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia. Z uvedeného dôvodu sa prieskum zameriava na zodpovedanie otázky, či kompetentné orgány rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy. Vychádzajúc z uvedeného vyplýva, že predmetom a účelom konania o prepustení policajta nie je posúdenie otázky jeho viny alebo nevinoty zo spáchania trestného činu, ale otázky, či sú splnené zákonné predpoklady na prepustenie zo služobného pomeru podľa zákona o štátnej službe (záver vyplývajúci z rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Sžk/29/2020 zo dňa 23. marca 2022, bod 13). Vzhľadom na vyššie uvedené preto správny súd posúdil námietku nedostatočne zisteného skutkového stavu alebo jeho rozporu s administratívnymi spismi, vrátane namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1 a čl. 8 Dohovoru o ochrane základných ľudských práv a slobôd za nedôvodnú.

32. Správny súd nevzhladol ako dôvod nezákonnosti napadnutého rozhodnutia a personálneho rozkazu ani skutočnosť, že žalobcovi nebolo pred vydaním týchto rozhodnutí umožnené vyjadriť sa. V prvom rade, zhodne s tvrdením žalovaného správny súd uvádza, že v prípade postupu podľa § 192 ods. 1 písm. f) zákona o štátnej službe orgánom verejnej správy takáto povinnosť zo žiadneho ustanovenia zákona o štátnej službe nevyplýva (na rozdiel od prípadu, ak sa postupuje podľa § 192 ods. 1 písm. e) v spojení s § 193 ods. 2 zákona o štátnej službe, kedy povinná možnosť príslušníka Policajného zboru vyjadriť sa priamo vyplýva z ustanovenia zákona o štátnej službe). Správny súd v tejto súvislosti ďalej dodáva, že konanie vo veci prepustenia príslušníka Policajného zboru zo služobného pomeru predstavuje konanie vo veciach služobného pomeru, ktoré je upravené v § 231 až § 248 zákona o štátnej službe. Jedná sa o osobitný druh administratívneho konania v zmysle § 3 ods. 1 písm. a) SSP, na ktorý sa subsidiárne nevzťahuje (okrem výkonu rozhodnutia) všeobecný predpis o správnom konaní, t. j. správny poriadok (§ 247a zákona o štátnej službe), preto správny súd tiež dospel k záveru, že obligatónnu povinnosť orgánov verejnej správy umožniť príslušníkovi Policajného zboru vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia nie je možné vyvodiť ani z ustanovení správneho poriadku. Z uvedených dôvodov posúdil správny súd túto žalobnú námietku ak nedôvodnú.

33. K žalobnej námietke nesprávneho právneho posúdenia veci správny súd uvádza, že žalobca uvedenú námietku vzniesol len vo všeobecnej rovine, bez špecifikácie konkrétnych porušení zo strany orgánov verejnej správy. Úlohou žalobcu v konaní o všeobecnej správnej žalobe je pritom dostatočne jasne a zrozumiteľne formulovať svoje námietky smerujúce proti orgánom verejnej správy a na druhej strane nie je úlohou správneho súdu vyhľadávať pochybenia v činnosti orgánov verejnej správy len na základe všeobecne koncipovaných námietok.

34. Záverom správny súd dodáva, že neušlo jeho pozornosti rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2TdoV/13/2022 zo dňa 30. novembra 2023, ktorým bolo odmietnuté dovolanie žalobcu, z uvedeného dôvodu preto správny súd posúdil aj návrh žalobcu na prerušenie konania za nedôvodný a preto ho zamietol.

35. K návrhu žalobcu uvedenému v žalobe, aby bol v konaní vypočutý D. E. F. G. správny súd uvádza, že tento dôkaz nevykonal, nakoľko úlohou súdov v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť orgánov verejnej správy pri zisťovaní skutkového stavu, ale len preskúmať zákonnosť ich rozhodnutí, teda v tom, či príslušné orgány verejnej správy pri riešení konkrétnych otázok rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy. Nad rámec uvedeného správny súd dodáva, že z návrhu na vykonanie dôkazu ani nebolo zrejmé, k akým skutočnostiam sa mal svedok vyjadriť a navyše, ako už bolo uvedené vyššie, pokiaľ v prípade splnenia podmienok vyplývajúcich z § 192 ods. 1 písm. f) zákona o štátnej službe – t.j. právoplatného odsúdenia príslušníka Policajného zboru pre úmyselný trestný čin alebo pre trestný čin na nepodmienečný trest odňatia slobody, prepustenie

policajta zo štátnej služby je obligatónym postupom bez potreby dokazovania akýchkoľvek iných skutočností.

36. Zhrnúc vyššie uvedené, po preskúmaní veci dospel správny súd k názoru, že personálny rozkaz ako aj napadnuté rozhodnutie žalovaného obsahuje všetky zákonom stanovené formálne aj obsahové náležitosti a vydal ho orgán na to príslušný, pričom postupoval v medziach zákonom stanoveného postupu. Orgány verejnej správy pre potreby vyslovených záverov dostatočne zistili skutkový stav veci a tento po právnej stránke správne posúdili a svoje rozhodnutia aj náležite odôvodnili, pričom žalovaný sa tiež riadne vysporiadal s odvolacími námietkami žalobcu. Správny súd nevzhladol žiaden dôvod nezákonnosti personálneho rozkazu, napadnutého rozhodnutia ani procesného postupu orgánov verejnej správy, ktorý vydaniu ich rozhodnutí predchádzal, z uvedeného dôvodu správny súd posúdil žalobu ako nedôvodnú a preto ju postupom podľa § 190 SSP zamietol.

37. O trovách konania rozhodol správny súd podľa § 168 SSP, pretože žalobca nemal v konaní ani len čiastočný úspech a keďže v konaní úspešnému žalovanému nevznikli žiadne odôvodnené trovy, ktoré by bolo možné od žalobcu spravodlivo požadovať, správny súd mu nárok na ich náhradu voči žalobcovi nepriznal.

38. Senát Správneho súdu v Košiciach prijal tento rozsudok pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustná kasačná sťažnosť, ktorú možno podať na Správnom súde v Košiciach v lehote jedného mesiaca od doručenia rozhodnutia správneho súdu (§ 443 ods. 1 v spojení s § 444 ods. 1 SSP). Zmeškanie lehoty nemožno odpustiť (§ 443 ods. 5 SSP).

V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 SSP uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 SSP sa podáva (ďalej len „sťažnostné body“) a návrh výroku rozhodnutia. Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti (§ 445 ods. 1, 2 SSP).

Kasačnú sťažnosť možno odôvodniť len tým, že správny súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že

- a. na rozhodnutie vo veci nebola daná právomoc súdu v správnom súdnictve,
- b. ten, kto v konaní vystupoval ako účastník konania, nemal procesnú subjektivitu,
- c. účastník konania nemal spôsobilosť samostatne konať pred správnym súdom v plnom rozsahu a nekonal za neho zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d. v tej istej veci sa už skôr právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už skôr začalo konanie,
- e. vo veci rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený správny súd,
- f. nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- g. rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci,
- h. sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu,
- i. nerešpektoval záväzný právny názor, vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti alebo
- j. podanie bolo nezákonne odmietnuté.

Sťažnostné body podľa písm. g) až i) sťažovateľ vymedzí tak, že uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podanie pred správnym súdom (§ 440 ods. 1, 2 SSP).

Sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Tieto povinnosti neplatia, ak má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické

vzdelanie druhého stupňa; ak ide o konanie o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c) a d) SSP; ak je žalovaným Centrum právnej pomoci (§ 449 ods. 1, 2 SSP).